

jeg, at det ikke gaar an at indrømme Kommunerne Ret til at beskatte in blanco. Desuden sees det af Motiverne, at der er flere af disse Skatters Oprævelse, der ikke alene ikke hjemles i Lovgivningen, men ligesom strider imod den, og altsaa kun støtter sig til en Ret, som Kommunerne selv have taget sig af egen Magtsfuldkommenhed og paa egen Haand. Det sees ogsaa, at der ved denne ubegrændede Beskatningsret kan opstaae de største Besynderligheder, idet der saaledes f. Ex. i Slagselse det ene Aar er paalignet en Skat af noget over 3,000 Rd., medens man det næste Aar, 1857, har opkrævet Skatten med ikke saa lidt over det dobbelte Beløb. Forfaavidt der ved Grundlovens § 96 er overdraget Kommunerne Ret til under Statens Tilsyn selvstændigt at styre deres Anliggender, saa troer jeg, at man ikke derpaa kan begrunde en Skattebevillingsret, thi i saa Fald skulde der ikke have staaet: „bestyre“, men der maatte da have staaet: „Ret til at paalægge Skat“; men det staaer der ikke. Det forekommer mig derfor ikke, at man kan udlede denne Ret for Kommunerne af Grundlovens § 96. Hvis man vil sige, at Kommunens Beboere have ingen Grund til at beklage sig over den Bestemmelse, der tages af Kommunens Bestyrelse, og at det maae de finde sig i, idet de jo selv vælge Kommunalbestyrelsen, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det Tilfælde kunde indtræde, at en Kommunalbestyrelse, der var valgt af en ringe Majoritet af Kommunens Beboere, kunde falde paa at gjøre aldeles uforholdsmæssige Udgifter, som da Minoriteten maatte bidrage sin Part til at udrede. Udtrykket i Grundlovens § 96: „Under Statens Tilsyn“ troer jeg henpeger paa, at Staten skal i fornødent Tilfælde træde til og bestytte Minoriteten i Kommunen, og Staten eller her Lovgivningsmagten vil kunne gjøre dette ved at fastsætte et Maximum for det Skattepaalæg, som Kommunalbestyrelsen uden særlig Lovbevilling skal kunne paalægge Kommunens Beboere. Naar vi see hen til det Land, der er Hjemmet for al Selbregjering, nemlig England, saa sees det, at Forholdet der er saaledes, at Kommunerne have Ret til indtil et vist Maximum at paalægge Skat paa Kommunens Beboere, men naar de udover

dette Maximum ville paalægge ny Skat, saa ere de nødt til at søge Berettigelse dertil ved en særlig Bill, og der sees derfor ogsaa hvert Aar i Parlamentet, at der saa at sige i Hundredevis foreligger sliige lokale Beskatningslove. Noget lignende er ogsaa Tilfældet i Belgien. Iaa selv i Frankrig, hvor man jo endnu i mange Retninger har beholdt idetmindste de konstitutionelle Former, er det Reglen, at Kommunerne kunne opkræve Skat indtil et vist Beløb af Statsafgifterne; men naar Kommunerne til et eller andet Tiemed ville paaligne et større Skattebeløb, ere de nødt til at søge en speciel Lovbevilling dertil, og derfor seer man ogsaa hvert eneste Aar en stor Mængde saadanne lokale Lovforslag, som blive forhandlede i den lovgivende Forsamling. — Naar man nu spørger mig, hvorledes jeg mener, at denne Grundlovens Bestemmelse kan blive gennemført, saa at det ikke bliver Kommunalbestyrelserne og Indenrigsministeriet, men i Genhold til Grundlovens § 2. Kongen og Lovgivningsmagten, der skulle vedtage disse Skatte-love, vilde dette kunne tænkes udført paa forskjellig Maade. Enten kunde der gives en almindelig Lovbestemmelse om en vis Brøk, en vis Kvotient af Statsafgifterne, som Kommunerne kunde paaligne, eller ogsaa kunde der i hver enkelt Kjøbstads Vedtægt — om Landkommunerne er der her ikke Tale, og Sagen vil der ikke frembyde nogen Vanskelighed — blive bestemt, hvor stort et Beløb Kjøbstadskommunerne kunde paalægge uden særlig Lovbevilling. Disse Beløb maatte naturligvis falde forskjelligt ud i de forskjellige Byer, men det forekommer mig, at man let kunde dele disse Vedtægter i 11 Klasser efter de 11 Lands-thingskredsse, og at man saa i 11 Lovforslag kunde faae disse Vedtægter stadfæstede af Lovgivningsmagten. Det vilde vel ikke godt kunne blive en Brøk af de direkte Statsafgifter, som Kommunerne kunde nydes med at have Ret til at paaligne Kommunens Indbyggere, thi naar man seer efter i Motiverne Pag. 9, vil man see, at den allerstørste Deel af de Kjøbstæder, som der ere opførte, udrede langt Mere i kommunale Skatter end i kongelige direkte Skatter. Helsingør f. Ex. udreder i kommunale Skatter noget over 35,000 Rd.,